

Første næstformand (Knud Østergaard):

Det er jo i høj grad op til det enkelte medlem at sætte niveauet for debatten.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Hr. Jørgen Tved stillede mig det spørgsmål, om et arbejderflertalssamarbejde kan gennemføres, når ét parti klart går ind for NATO og gennemgående også for EF. Jeg vil sige, at det har vi selvfølgelig også diskuteret meget i SF, og vi er nået frem til, at vi synes, Socialdemokratiet gør sig flere overvejelser i sin NATO-politik end før. Vi har også sammen med Socialdemokratiet – og såmænd af og til på Socialdemokratiets initiativ – fået vedtaget udenrigspolitiske og forsvarspolitiske dagsordener her i Folketinget, som vi synes vi alle har kunnet være bekendt. Og vi vurderer det indenrigspolitiske samarbejde højt, vi vurderer angreb på den krise, der er i samfundet, meget højt, og derfor har vi sagt: Vi vil forsøge – og vi vil forsøge meget – at få ændret på situationen her i landet, og det mener vi man kun kan gøre ved et samarbejde mellem de partier, som er arbejderpartierne, og først og fremmest i et samarbejde mellem Socialdemokratiet og SF.

Hr. Berlau spurgte mig, hvorfor vi i går undlod at stemme til Arbejdsretten og Forligsinstitutionen, og hr. Berlau gav selv svaret: SF vil se, hvad vi kan få i stedet, før vi helt afskaffer de institutioner, der findes. Det svar fik hr. Berlau også i går.

Hr. Poulsgaard var meget ophidset over, at den uskyldige fru Ingerlise Koefoed kunne sige, at Fremskridtspartiet var et fremmedhadske parti. Det er min opfattelse, og den står jeg ved. Dermed vil jeg ikke sige, at Fremskridtspartiet ikke på andre områder har vist stor forståelse for de svage i samfundet, for det mener jeg Fremskridtspartiet har gjort, og det respekterer jeg Fremskridtspartiet for, men jeg respekterer det ikke for den holdning, som det har over for flygtninge. At Finland kun har en flygtningekvotepå 200, kan skyldes Finlands særlige forhold, særlige beliggenhed. Jeg blander mig i øvrigt ikke i andre landes holdninger på den måde.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Jørgen Tved for sin sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Jeg kan forstå, at bemærkningen om, at Socialdemokratiet har bevæget sig i forbindelse med NATO-politikken, er der ikke ret mange socialdemokrater der ønsker at få serveret; det må jo være derfor, de stort set alle sammen har forladt salen. Det kan være, at de ikke ønsker at besvare spørgsmål i den forbindelse.

Men jeg vil godt spørge fru Ingerlise Koefoed igen: Mener hun, at man kan føre en politik i dette land, der er uafhængig af de direktiver, vi får fra EF, og af den NATO-politik, som et flertal endnu går ind for? Kan man føre en reel arbejderpolitik, der tilgodeser arbejderne, når vi får direktiverne fra storkapitalens sammenslutning i Bruxelles?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg forstod, at hr. Berlau var bekymret over de problemer, vi har i SF, og det er da rigtigt, at vi har problemer, større, end man har i Fælles Kurs. Jeg har lige set den sidste meningsmåling, som var i dag i Børsen, og som bringer SF op på 30 mandater. Det er selvfølgelig et spørgsmål, hvordan man skal administrere alle disse mandater, og hvis det er det, man fra Fælles Kurs' side mener kan give SF problemer, så: Nå ja da! Men lad mig sige, at det er et problem, vi gerne lever med.

Men vi har også et andet problem, og det er værre. Børsen konstaterer nemlig, at med den meningsmåling, der er offentliggjort i dag, er der rødt flertal eller arbejderflertal, og så må statsministeren gå af, hvis det omsættes ved et valg. Dette røde flertal består af 30 SF'ere, et antal socialdemokrater og 4 Fælles Kurs'ere. Men de toner, jeg hører fra Fælles Kurs, giver mig ikke indtryk af, at det er det borgerlige Danmark, der interesserer dem særlig meget. Derimod er hovedfjende nr. 1 Socialistisk Folkeparti og hovedfjende nr. 2 Socialdemokratiet, og så er jeg da meget betænkelig ved, hvordan vi får et sådant arbejderflertal til at fungere.

Det første, der vil ske, er jo, at når de fire mandater fra Fælles Kurs ikke kan få deres vilje, vælter de arbejderflertallet, og så kommer der en ny depression i befolkningen, blandt vælgerne og blandt arbejderne. Så får vi et nyt